

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie ze skargi M.J. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w K. w sprawie o sygn. XIX Ga (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 6 lipca 2021 r.

wniosku skarżącego o wyłączenie sędziów Sądu Apelacyjnego w (...) K. Ż. i D. C., od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w (...), sygn. V S (...)

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z 26 kwietnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w (...) V Wydział Cywilny na podstawie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t. j. Dz. U. 2021 r., poz. 154 ze zm.; dalej: u.SN) przekazał do rozpoznania Sądowi Najwyższemu – Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych wniosek skarżącego M. J. o wyłączenie sędziów Sądu Apelacyjnego w (...) w osobach D. C., G.M. i K.Ż., od orzekania w sprawie V S (...)

Pismem z 4 kwietnia 2021 r. M. J. wniósł do Sądu Apelacyjnego w (...) za pośrednictwem Sądu Okręgowego w K. skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w K. w sprawie o sygn. XIX Ga (...) wraz z wnioskiem o wyłączenie od orzekania w sprawie sędziów w osobach: M. A., D.C., M. C., K.M., G.M., L. M., W. P., B.T., A.Z. i K.Ż.

W uzasadnieniu wniosku M.J. podniósł, że ma on charakter „ewentualny”, ponieważ nie zna składu orzekającego wylosowanego do rozpoznania skargi. Skarżący powołał się na treść uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20, poddając w wątpliwość status powołania sędziów objętych wnioskiem.

Powyższa skarga została skierowana do rozpoznania przez V Wydział Cywilny Sądu Apelacyjnego w (...), w którym orzekają sędziowie w osobach: D. C., G. M., K. Ż. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. V S (...). Na podstawie losowania w Systemie Losowego Przydziału Spraw do rozpoznania sprawy V S (...) zostali przydzieleni K.Ż. (sędzia referent), I. P. oraz D. C.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wyłączenie od orzekania sędziów wyznaczonych do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy V S (...) w osobach K. Ż. i D.C., oparty na podstawie art. 26 § 2 u.SN, jako niedopuszczalny należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 26 § 2 u.SN, do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. W myśl art. 26 § 3 u.SN, wnioski zawierające zarzuty, w postaci ustalenia lub oceny zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości pozostawia się bez rozpoznania.

Rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 26 § 3 u.SN jest spójne z treścią art. 179 Konstytucji RP i art. 55 § 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2020, poz. 2072; dalej: p.u.s.p.). Przepis art. 179 Konstytucji RP określa procedurę nominacyjną sędziów, zgodnie z którą sędziowie są powoływani przez Prezydenta RP, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, na czas nieoznaczony, co znajduje również potwierdzenie w art. 55 § 1 p.u.s.p. Akt powołania na urząd sędziego stanowi wyłączną prerogatywę Prezydenta RP. Natomiast, zgodnie z art. 29 § 3 u.SN, niedopuszczalne jest ustalanie lub ocena przez Sąd Najwyższy lub inny organ władzy zgodności

z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości. Obowiązujące przepisy prawa nie przewidują możliwości dokonywania kontroli sądowej aktu powołania sędziego przez Prezydenta RP.

Należy również podkreślić, że w polskim systemie prawnym nie przewidziano instytucji wyłączenia sędziego *pro futuro*, zanim jeszcze zostanie on wyznaczony do rozpoznania sprawy.

Odnosząc się do uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20, należy wskazać, że na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., sygn. U 2/20, została ona uznana za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm.) i – w świetle art. 190 Konstytucji RP – od dnia opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest pozbawiona mocy prawnej i nie jest wiążąca dla sądów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 26 § 3 u.SN pozostawił wniosek bez rozpoznania.